

Αριθμός 2005/2007

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α1' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές : Δημήτριο Λοβέρδο, Αντιπρόεδρο, Βασίλειο Ρήγα-Εισηγητή, Δημήτριο Δαλιάνη, Ιωάννη-Σπυρίδωνα Τέντε και Γεώργιο Χρυσικό, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 15 Οκτωβρίου 2007, με την παρουσία και της Γραμματέως Σουζάνας Κουφιάδου, για να δικάσει μεταξύ :

Των αναιρεσιόντων: 1) Της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία "....." και το διακριτικό τίτλο ".....", που εδρεύει στα και εκπροσωπείται νόμιμα, 2) και 3) ατομικά και ως νομίμων εκπροσώπων της ως άνω εταιρίας, τους οποίους εκπροσώπησε ο πληρεξούσιος δικηγόρος τους Πλάτων Νιάδης χωρίς να καταθέσει προτάσεις.

Της αναιρεσιβλήτου: Της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "....." με τον διακριτικό τίτλο ".....", που εδρεύει στην και εκπροσωπείται νόμιμα, την οποία εκπροσώπησε ο πληρεξούσιος δικηγόρος της Αντώνιος Μπιτσάκης με δήλωση κατ' άρθρο 242 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 10 Ιανουαρίου 2002 αγωγή της ήδη αναιρεσιβλήτου, που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 1224/2003 οριστική του ίδιου δικαστηρίου και 3704/2004 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας αποφάσεως ζητούν οι αναιρεσιόντες με την από 8 Ιουλίου 2004 αίτησή τους. Κατά τη συζήτηση της αιτήσεως αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Βασίλειος Ρήγας ανέγνωσε την από 10 Ιουλίου 2006 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της υπό κρίση αιτήσεως αναίρέσεως. Ο πληρεξούσιος των αναιρεσιόντων ζήτησε την απόρριψή της αιτήσεως αναίρέσεως και την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Επειδή κατά το άρθρο 559 αρ. 1 ΚΠολΔ, επιτρέπεται αναίρεση, αν παρεβιάσθη κανόνας του ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπραξιών, αδιάφορο αν πρόκειται για νόμο ή έθιμο, ελληνικό ή ξένο, εσωτερικού ή διεθνούς δικαίου. Εξάλλου, κατά το αυτό άρθρο 559 αρ. 19 ΚΠολΔ, επιτρέπεται αναίρεση, αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς επί ζητήματος που ασκεί ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης.

Εν προκειμένω, το Εφετείο εδέχθη με την αναιρεσιβαλλομένη απόφασή του τα ακόλουθα: "Η εκκαλούσα, η οποία είχε ως αντικείμενο εργασιών την κατασκευή και εμπορία πάνελ και εξαρτημάτων κουφωμάτων αλουμινίου, στις αρχές Νοεμβρίου του έτους 1999, αποσκοπώντας στη διαφήμιση και την προώθηση των προϊόντων της, ανέθεσε, έναντι αμοιβής, στην εταιρία ".....ΟΕ" τη δημιουργία διαφημιστικού εντύπου, στο οποίο θα απεικονίζονταν διάφορα μοντέλα πόρτας που αυτή κατασκεύαζε. Η εν λόγω εταιρία δημιούργησε πράγματι το έντυπο που της ανατέθηκε, απεικονίζοντας τις πόρτες με συγκεκριμένη σειρά, γωνία και βάθος, επιλέγοντας και το κατάλληλο κάθε φορά φόντο, προκειμένου να επιτευχθεί μια άψογη αισθητικά εικόνα των προϊόντων της εκκαλούσας, και μεταβίβασε στην τελευταία το περιουσιακό της δικαίωμα επί του πιο πάνω έργου. Έτσι, η εκκαλούσα, κατά τον τρόπο αυτό, απέκτησε το αποκλειστικό δικαίωμα του έργου, σύμφωνα με όσα αναφέρονται στη μείζονα σκέψη που προηγήθηκε, και κυκλοφόρησε σε πελάτες της 15.000 αντίτυπα του κατά τους μήνες Ιανουάριο και Φεβρουάριο του έτους 2000. Το Δεκέμβριο του έτους 1999 οι δεύτερος και τρίτος εφεσίβλητοι, που ήταν μέτοχοι της εκκαλούσας, αποχώρησαν απ' αυτήν, πουλώντας τις μετοχές τους. Με το από 2-12-1999 ιδιωτικό συμφωνητικό, που καταρτίστηκε μεταξύ της εκκαλούσας και του τρίτου εφεσίβλητου, η πρώτη πώλησε στο δεύτερο τη διαμορφωτική πρέσα και τα καλούπια παραγωγής πάνελ που αποτελούσαν το βασικό

παραγωγικό εξοπλισμό της και συμφωνήθηκε ότι ο εφεσίβλητος αυτός ή η εταιρία που εκπροσωπούσε ή όποια εταιρία, ήθελε συστήσει στο μέλλον θα ήταν υποχρεωμένοι να προμηθεύουν την εκκαλούσα, κατ' αποκλειστικότητα, και για χρονικό διάστημα πέντε ετών, με τα προϊόντα που θα παρήγαν. Τον Απρίλιο έτους 2000 συστάθηκε η πρώτη εφεσίβλητη, η οποία και αυτή έχει ως αντικείμενο εργασιών την κατασκευή πάνελ και εξαρτημάτων αλουμινίου, νόμιμοι εκπρόσωποι της οποίας είναι οι δεύτερος και τρίτος εφεσίβλητοι. Η εκκαλούσα κατά τους μήνες Ιούλιο και Αύγουστο 2000, μεταβίβασε προς την πρώτη και τρίτο εφεσιβλήτους όλον τον εξοπλισμό της, λειτουργώντας πλέον, για μερικούς μήνες, ως εμπορική μόνο εταιρία. Το μήνα Νοέμβριο 2000 δε, όπως προκύπτει από τη βεβαίωση 1736/2001 της Νομαρχίας Αττικής, λύθηκε και τέθηκε σε εκκαθάριση. Από τότε έπαψε εντελώς και την εμπορική δραστηριότητά της. Τούτο το παραδέχθηκε έμμεσα και ο κύριος μέτοχός της στο από 14-11-2001 σημείωμά του που κατέθεσε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών με αφορμή δίκη ασφαλιστικών μέτρων, αναφέροντας ότι δεν απασχολεί πλέον κανένα υπάλληλο, παρά μόνο το λογιστή του και ότι η εταιρία του στεγάζεται σε ένα μικρό μισθωμένο ακίνητο, στις Κατά το μήνα Αύγουστο του έτους 2000, η πρώτη εφεσίβλητη, αποσκοπώντας και αυτή στη διαφήμιση και προώθηση των προϊόντων της, εξέδωσε ενημερωτικό - διαφημιστικό φυλλάδιο, το οποίο, όμως, ήταν πιστή αντιγραφή εκείνου της εκκαλούσας, με μόνη διαφορά στο εξώφυλλο. Ύστερα από αίτηση όμως της εκκαλούσας, η οποία θεώρησε ότι τούτο αποτελούσε αθέμιτη ανταγωνιστική συμπεριφορά σε βάρος της και προσβολή της πνευματικής της ιδιοκτησίας, εκδόθηκε, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, η απόφαση 8239/2001 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία υποχρεώθηκε η πρώτη εφεσίβλητη να μην εκτυπώνει και να διαθέτει στην αγορά το εν λόγω έντυπο και να το αποσύρει. Η τελευταία όμως επανήλθε, και το μήνα Σεπτέμβριο του έτους 2001 εκτύπωσε και κυκλοφόρησε στην αγορά πανομοιότυπο, σχεδόν, διαφημιστικό έντυπο με εκείνο της εκκαλούσας, με μόνη διαφορά στο εξώφυλλο, στο οποίο θέτει τη δική της επωνυμία και διαφορετικούς χρωματισμούς και παραστάσεις, προσβάλλοντας παράνομα, με τον τρόπο αυτό, το δικαίωμα της τελευταίας επί του εντύπου της. Συγκεκριμένα: α) χρησιμοποιεί τους ίδιους κωδικούς προϊόντων μ' αυτούς που χρησιμοποιεί και η εκκαλούσα, β) τα προϊόντα που απεικονίζονται είναι ίδια με αυτά της εκκαλούσας. Για την εκτύπωσή τους χρησιμοποίησε εκ νέου το φιλμ που η εκκαλούσα αγόρασε από την παραπάνω δημιουργό του έργου εταιρία Άλλαξε μεν το φόντο σε κάθε σελίδα του εντύπου, όμως χρησιμοποίησε το φιλμ της εκκαλούσας για τις πόρτες που αποτύπωσε πάνω σ' αυτό. Και γ) σχεδόν σε κάθε σελίδα του εντύπου απεικονίζονται τα ίδια προϊόντα με αυτά της εκκαλούσας, αλλά με διαφορετική διάταξη. Οι εφεσίβλητοι αρνούνται ότι το επίδικο έντυπό τους είναι πανομοιότυπο με αυτό της εκκαλούσας. Η κρίση όμως του Δικαστηρίου σχετικά στηρίζεται στο γεγονός ότι και στα δύο φυλλάδια έχει χρησιμοποιηθεί το ίδιο φιλμ. Τούτο προκύπτει από το ότι στο επίδικο φυλλάδιο περιέχονται οι ίδιες φωτογραφίες πάνελ που υπάρχουν και στο φυλλάδιο της εκκαλούσας. Αν δεν είχε χρησιμοποιηθεί το ίδιο φιλμ δεν θα ήταν δυνατόν οι φωτογραφίες να ήταν τόσο όμοιες μεταξύ τους και να υπάρχουν, μάλιστα, σε μερικές απ' αυτές, και τα ίδια εκτυπωτικά ελαττώματα. Το ότι πρόκειται, εξάλλου, για το ίδιο φιλμ βεβαιώνεται από το μάρτυρα της εκκαλούσας, ο οποίος ήταν εταίρος της εταιρίας που είχε αναλάβει τη δημιουργία του διαφημιστικού εντύπου της εκκαλούσας και ο οποίος στην ένορκη βεβαίωσή του 15055/2002 αναφέρει ότι η εταιρία του έδωσε στο δεύτερο εφεσίβλητο το φιλμ του εν λόγω διαφημιστικού, επειδή αυτός τη διαβεβαίωσε ότι ενεργούσε για λογαριασμό της εκκαλούσας, και ότι αυτό το φιλμ χρησιμοποιήθηκε στο επίδικο διαφημιστικό έντυπο. Περαιτέρω, οι εφεσίβλητοι υποστηρίζουν ότι η εκκαλούσα δεν απέκτησε το περιουσιακό δικαίωμα επί του επίδικου πνευματικού έργου, επειδή η μεταβίβασή του σ' αυτήν από μέρους της εταιρίας δεν έγινε εγγράφως και, επικουρικά, ότι είχε τη συναίνεση της εκκαλούσας για τη χρησιμοποίηση του ίδιου διαφημιστικού. Οι ισχυρισμοί αυτοί είναι απορριπτέοι. Ο πρώτος ως μη νόμιμος, γιατί, όπως αναφέρθηκε, την έλλειψη του εγγράφου για τη μεταβίβαση του πνευματικού έργου μπορεί να την προτείνει μόνο ο δημιουργός του. Και ο δεύτερος ως αβάσιμος κατ' ουσίαν, γιατί δεν αποδείχτηκε τέτοια συναίνεση της εκκαλούσας. Οι εφεσίβλητοι δεν προσκομίζουν κανένα έγγραφο σχετικά. Ασφαλώς, αν υπήρχε συναίνεση της εκκαλούσας, οι διάδικοι θα συνέτασσαν έγγραφο, δεδομένου ότι για την πώληση της πρέσας στον τρίτο εφεσίβλητο υπάρχει έγγραφο συμφωνητικό έξι

σελίδων, το οποίο, μάλιστα, περιέχει και ρήτρα ανταγωνισμού. Και οι εφεσίβλητοι, άλλωστε, δεν επικαλούνται ότι συμφωνήθηκε κάποιο αντάλλαγμα γι' αυτή τη συναίνεση. Τέλος, οι εφεσίβλητοι προβάλλουν την ένσταση του άρθρου 281 του Α.Κ. υποστηρίζοντας ότι η αντίδικός τους συμφώνησε να τυπώσουν το πρώτο διαφημιστικό έντυπο που προαναφέρθηκε, ότι από τον μήνα Μάιο 2000 αυτή έχει πάψει την παραγωγική και εμπορική της δραστηριότητα και ότι από το μήνα Ιούνιο 2000 που κατά τους ισχυρισμούς τους, κυκλοφόρησαν το πρώτο διαφημιστικό έντυπο μέχρι την ημέρα άσκησης της αίτησης στις 5.2.2001 για τη λήψη των ασφαλιστικών μέτρων επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση 8239/2001 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών που προαναφέρθηκε δεν διαμαρτυρήθηκε ποτέ για τη χρήση του διαφημιστικού της εντύπου, περιστατικά που τους δημιούργησαν την πεποίθηση ότι μπορούν να κυκλοφορήσουν το επίδικο έντυπο. Και ο ισχυρισμός αυτός είναι απορριπτέος ως κατ' ουσίαν αβάσιμος. Δεν αποδείχθηκε ότι η εκκαλούσα συμφώνησε να τυπώσουν οι εφεσίβλητοι το πρώτο διαφημιστικό έντυπο. Αν αυτό είχε συμβεί, ασφαλώς, η εκκαλούσα δεν θα αντιδρούσε με την επιδίωξη λήψης ασφαλιστικών μέτρων. Εξάλλου, το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε, από τον Ιούνιο 2000 μέχρι τις 5.2.2001, κατά το οποίο η εκκαλούσα φέρεται να μη διαμαρτύρεται, δεν ήταν τόσο μεγάλο ώστε να δικαιολογεί δημιουργία εντύπωσης στους εφεσίβλητους ότι μπορούσαν να τυπώσουν έντυπο μ' αυτό της αντιδίκου τους, επειδή η τελευταία δεν είχε διαμαρτυρηθεί σχετικά στο μεταξύ. Τέλος, το ότι η εκκαλούσα είχε πάψει την παραγωγική και εμπορική της δραστηριότητα, δεν ασκεί καμία επιρροή στην πνευματική ιδιοκτησία της πάνω στο έργο και δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι εξαιτίας αυτού είναι καταχρηστικό να ζητεί τη δικαστική προστασία της. Αντίθετα, δεν αποδείχτηκε ότι η πρώτη εφεσίβλητη με την παραπάνω συμπεριφορά της ανταγωνίστηκε αθέμιτα την αντίδικό της. Κατά το χρόνο που κυκλοφόρησε το επίδικο έντυπο, όπως αναφέρθηκε, η εκκαλούσα δεν ήταν ενεργός επιχείρηση και δεν μετείχε στην αγορά των πάνελ. Επομένως, δεν μπορεί να γίνει λόγος και για ύπαρξη σχέσης ανταγωνισμού μεταξύ τους".

Συνεπώς, το Εφετείο δεν παρεβίασε τις ουσιαστικές διατάξεις των άρθρων 281 ΑΚ και 1, 2 ν. 2121/93 και η απόφασή του έχει νόμιμη βάση και δη την απαιτούμενη αιτιολογία, η οποία δεν είναι αντιφατική ή ανεπαρκής, αφού εκτίθενται με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς λογικά κενά πάντα τα απαιτούμενα στοιχεία και δη ως προς την πρωτοτυπία του πνευματικού έργου, την κτήση και την προσβολή του πνευματικού δικαιώματος και τη μη καταχρηστικότητα της ασκήσεώς του. Κατ' ακολουθίαν, οι αντίθετοι, εκ του άρθρου 559 αρ. 1 και 19 ΚΠολΔ, λόγοι της αιτήσεως είναι αβάσιμοι και πρέπει να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως.

Για τους λόγους αυτούς

Απορρίπτει την από 8.7.2004 αίτηση των "....." κλπ περί αναιρέσεως της υπ' αρ. 3704/2004 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών. Και

Καταδικάζει τους αναιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα της αναιρεσίβλητης εκ χιλίων εκατόν εβδομήντα (1170) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 29 Οκτωβρίου 2007. Και

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 19 Νοεμβρίου 2007.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ